

Arrest

nr. 232 088 van 31 januari 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 3 juni 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 30 april 2019 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 23 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 mei 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag tot afgifte van een visum lang verblijf (type D) in ten einde haar Somalische echtgenote in België te vervoegen.

1.2. Op 30 april 2019 wordt de afgifte van voormeld visum geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10,1,1,4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van A. M. A. D. H. A. (...) °13/05/1985, van Somalische nationaliteit, om de echtgenote in België, O. O. S. (...) °1990 van Somalische nationaliteit te vervoegen;

Overwegende dat de aanvraag geen attest van indiening bevat zodat er geen wettelijke behandelingstermijn kan genoteerd worden.

Overwegende dat ter staving van de huwelijksband er geen enkel document werd voorgelegd. Bijgevolg werd overgegaan tot bijkomend onderzoek naar de relatie.

Overwegende dat uit het administratieve dossier de volgende elementen bleken:

Mevrouw O. O. (...) kwam op 08/05/2016 naar België nadat ze gevlucht was voor Al Shabaab. In haar asielaanvraag stelt ze gehuwd te zijn met M. A. A. (...) °13/03/1985, wonende in Kaapstad.

Op 19/09/2017 verkrijgt de vrouw het statuut van subsidiair beschermde. 8 maanden later dient de man een visumaanvraag gezinshereniging in.

De ambassade nam bij de indiening van de visumaanvraag in mei 2018 een kort interview af van de man. Hieruit blijkt dat de man sinds 2007 in Zuid-Afrika verblijft en sinds 11/2008 de vluchtelingenstatus heeft (4 maal verlengd en dus geldig tot 09/11/2021).

De ambassade stelt echter vast dat de man een normaal Somalisch paspoort heeft, afgeleverd op 09/10/2017, wat op zijn minst bizar te noemen is gezien zijn vluchtelingenstatus.

Bovendien stelt de ambassade vast dat de man bijna geen Engels spreekt, ook al woont hij al 10 jaar in zuid- Afrika.

Op 15/02/2019 meldt de man zich opnieuw voor de opvolging van zijn dossier. Bizar genoeg spreekt de man plots wel vloeiend Engels!! Onze dienst stelt zich dan ook de vraag of de juiste man zich heeft aangeboden op de ambassade.

Over zijn huwelijk verklaart de man dat hun ouders hen aan elkaar hebben uitgehuwelijkt en dat ze geen van beiden (!) aanwezig waren op het huwelijk!! Er is geen huwelijksakte.

Op de vraag waarom het vluchtelingenattest van de man stelt dat hij “never married is, zegt hij dat dit bij zijn eerste aanvraag in 2007 zo werd genoteerd en dat ze dit in hun systeem niet kunnen aanpassen.... Deze uitleg lijkt ons echter geen enkele waarde te hebben.

De man verklaart dat de vrouw hem heeft komen bezoeken in Zuid-Afrika in december 2018. De man levert echter geen enkel bewijs aan van de aanwezigheid van de vrouw in Zuid-Afrika (geen foto's); het dossier bevat geen kopie van haar paspoort ter verificatie.

Overwegende dat op basis van deze elementen het advies van het Parket werd ingewonnen. Dat het Parket in haar advies dd 29/04/2019 stelt dat betrokkenen geen enkel stuk hebben bijgebracht dat stelt dat een religieus huwelijk in afwezigheid van betrokkenen, desgevallend bij volmacht, mogelijk is. De aanwezigheid van de partners bij een religieus huwelijk lijkt door de aard ervan ook onontbeerlijk. Er is geen enkele indicatie waaruit blijkt dat er ook effectief een huwelijk zou hebben plaatsgevonden, de eenvoudige mondelinge verklaringen van betrokkenen buiten beschouwing gelaten.

Uit de beperkte informatie van de man blijkt dat hij sinds 2008 erkend vluchteling is in Zuid-Afrika. Mevrouw is geboren en getogen in Somalië en vluchtte in 2016 naar België. Volgens de man kwam de vrouw in december 2018 naar Zuid-Afrika; was dit dan hun eerste ontmoeting 4,5 jaar na hun huwelijk???

Een aantal ongerijmdheden komen voor in het dossier: de man zou al meer dan 10 jaar in Zuid-Afrika wonen maar bij een eerste ontmoeting met de ambassade geen woord Engels spreken. Hij heeft vreemd genoeg wel een Somalisch paspoort afgeleverd in 2017 hoewel hij erkend vluchteling is. Bij een tweede ontmoeting op de ambassade spreekt de man wel plots vlot Engels zodat men zich de vraag kan stellen of dit wel dezelfde persoon was.

Er bestaat geen zekerheid dat diegene die het visum aanvraagt ook de partner is met wie betrokkene zou gehuwd zijn.

Gelet op de bovenstaande elementen adviseert het parket negatief en erkent het de relatie tussen betrokkenen niet. Bijgevolg wordt de visumaanvraag geweigerd.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie in te dienen. Conform artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet: “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel herneemt de verzoekende partij het eerste middel uit het verzoekschrift en vult zij dit aan met een antwoord op de nota met opmerkingen. Zij stelt als volgt:

“III. 1. Eerste middel

Schending van artikel 12bis, §2 VW

Schending van het beginsel van de materiële motiveringsverplichting

III.1.1. De thans bestreden beslissing werd genomen en betekend, quasi één jaar na de aanvraag.

De verzoekende partij werd nooit op de hoogte gebracht van een gemotiveerde verlengingsbeslissing inzake de termijn door de verwerende partij.

Artikel 12bis, §2 VW luidt als volgt:

“§ 2. Indien de in § 1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, onder meer een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document.

De datum voor het indienen van de aanvraag is die waarop alle bewijzen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, worden overgelegd.

De beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste [negen maanden] volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en [ter kennis gebracht]. De beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier.

[Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, §5, niet is voldaan,] dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling.

In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie maanden, verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager.

Indien geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van de termijn van [negen maanden] volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het [vijfde lid], moet de toelating tot verblijf verstrekt worden.”

III.1.2. De Raad van State sprak zich hier recentelijk zeer duidelijk over uit (RvS nr. 240 997 van 13 maart 2018):

(...)

In casu kan de verwerende partij evenmin nog (laattijdig) de huwelijksband in twijfel trekken. Zij had binnen de negen maanden een beslissing moeten nemen aangaande de visumaanvraag en betekenen, dan wel een verlengingsbeslissing moeten betekenen.

De verwerende partij stelt "dat de aanvraag geen attest van indiening bevat zodat er geen wettelijke behandelingstermijn kan genoteerd worden".

In dat geval heeft de verwerende partij een fout gemaakt, die zij niet op rechtsgeldige wijze kan inroepen om zich aan de verplichting van artikel 12bis, §2 VW te onttrekken, integendeel. De verwerende partij had dan op basis van haar administratief dossier kunnen nagaan wanneer de verzoekende partij alle documenten waarover zij beschikte had ingeleverd.

III.1.3. In haar nota met opmerkingen ontkent verwerende partij dat zij ten onrechte geen attest van indiening zou hebben afgegeven, doch zij argumenteert niet waarom. Zij ontkent immers niet dat zij dit attest niet heeft afgegeven, doch geeft hier geen valabele reden voor.

Zij stelt enkel dat dit te wijten zou zijn aan het 'ontbreken van de huwelijksakte', doch zij kan evenmin ontkennen dat zij wist dat er geen huwelijksakte kon worden voorgelegd (cf. schrijven raadsman cliënt dd. 17 april 2018, dus was het dossier wel degelijk compleet (zonder huwelijksakte).

Op de website van de verwerende partij (<https://dofi.ibz.be/sites/dvzoe/NL/Pages/Hoezithetmetmijnvisumaanvraag.aspx>) staat bovendien te lezen dat de aanvraag werd ingediend op 18 mei 2018 (zie ook stuk 5).

Aldus kan de verwerende partij niet louter verschuilen achter haar eigen foutief handelen. Dit is a fortiori het geval aangezien de indieningsdatum via de website van de verwerende partij wel degelijk achterhaald kan worden en de behandelingstermijn in casu manifest overschreven werd!

Artikel 12bis, §2 VW en het beginsel van de materiële motiveringsverplichting werden aldus geschonden.

Het visum moet worden afgeleverd.”

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3. Wat betreft de automatische toekenning van een verblijf wanneer de overheid niet binnen de bij artikel 12bis, §2 van de vreemdelingenwet gestelde termijn beslist heeft (en waar verzoekende partij verwijst naar het arrest van de Raad van State van 13 maart 2018), wijst de Raad erop dat dienaangaande door de Raad volgende prejudiciële vraag aan het Europees Hof van Justitie gesteld werd:

“Verzet richtlijn 2003/86/EG – met inachtneming van artikel 3, lid 5, alsook de doelstelling ervan, met name het bepalen van de voorwaarden voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging – zich tegen een nationale regeling die erin bestaat dat artikel 5, lid 4 van diezelfde richtlijn aldus wordt geïnterpreteerd dat het gevolg van het uitblijven van een beslissing bij het verstrijken van de gestelde termijn bestaat uit een verplichting voor de nationale autoriteiten om ambtshalve een toelating tot verblijf aan de betrokkene te verstrekken, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in België te verblijven?”

Het HvJ heeft op die vraag als volgt geantwoord in de zaak C-706/18 van 20 november 2019:

“23 In dat verband volgt uit artikel 5, lid 4, eerste alinea, van richtlijn 2003/86 dat de beslissing inzake het verzoek tot gezinshereniging zo spoedig mogelijk, maar uiterlijk negen maanden na de datum van indiening van dat verzoek bij de bevoegde nationale autoriteiten van de betrokken lidstaat, moet worden genomen.

24 Overeenkomstig artikel 5, lid 4, derde alinea, tweede volzin, van richtlijn 2003/86, moeten gevolgen van het uitblijven van een beslissing inzake het verzoek tot gezinshereniging bij het verstrijken van die termijn bij de nationale wetgeving van de betrokken lidstaat worden geregeld.

25 In casu blijkt uit de verwijzingsbeslissing dat de in het hoofdgeding aan de orde zijnde nationale regeling voorziet in een systeem van impliciete aanvaarding, volgens hetwelk het uitblijven van een beslissing op het verzoek tot gezinshereniging bij het verstrijken van een termijn van zes maanden na de indiening van dat verzoek zonder uitzondering de automatische afgifte van een verblijfstitel aan de indiener van het verzoek meebrengt.

26 Het Unierecht verzet zich er weliswaar niet tegen dat de lidstaten regelingen tot stilzwijgende goedkeuring of toestemming invoeren, maar die regelingen mogen geen afbreuk doen aan de nuttige werking van het Unierecht (arrest van 27 juni 2018, Diallo, C-246/17, EU:C:2018:499, punt 46).

27 Dienaangaande zij eraan herinnerd dat richtlijn 2003/86 weliswaar het bevorderen van de gezinshereniging tot doel heeft (arrest van 13 maart 2019, E., C-635/17, EU:C:2019:192, punt 45), doch krachtens artikel 1 van die richtlijn, gelezen in samenhang met overweging 6 ervan, die richtlijn voorts tot doel heeft op basis van gemeenschappelijke criteria, de materiële voorwaarden vast te stellen voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven.

28 Het begrip „gezinshereniging” wordt in artikel 2, onder d), van richtlijn 2003/86 omschreven als de toegang tot en het verblijf in een lidstaat van de gezinsleden van een wettig in die lidstaat verblijvende

onderdaan van een derde land, teneinde de eenheid van het gezin te behouden, ongeacht of de gezinsband tot stand is gekomen vóór of na de komst van degene die in de lidstaat verblijft.

29 Volgens artikel 4, lid 1, van richtlijn 2003/86 geven de lidstaten uit hoofde van deze richtlijn toestemming tot toegang en verblijf met het oog op de gezinshereniging aan bepaalde gezinsleden van de gezinshereniger, onder wie met name diens echtgenoot. Het Hof heeft geoordeeld dat deze bepaling de lidstaten precieze positieve verplichtingen oplegt, waaraan duidelijk omschreven subjectieve rechten beantwoorden, aangezien zij de lidstaten verplicht om in de door de richtlijn vastgestelde gevallen de gezinshereniging van bepaalde leden van het gezin van de gezinshereniger toe te staan zonder hun beoordelingsmarge te kunnen uitoefenen (arrest van 27 juni 2006, Parlement/Raad, C-540/03, EU:C:2006:429, punt 60).

30 Wat echter de procedureregels voor de indiening en de behandeling van het verzoek tot gezinshereniging betreft, bepaalt artikel 5, lid 2, eerste alinea, van richtlijn 2003/86 dat dit verzoek vergezeld gaat van „documenten waaruit de gezinsband blijkt”. Voorts bepaalt artikel 5, lid 2, tweede alinea, van die richtlijn dat „[t]eneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, [...] de lidstaten desgewenst gesprekken [kunnen] houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht”.

31 Wat bovendien de gezinshereniging van vluchtelingen betreft, volgt uit artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 dat, wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking nemen.

32 Hieruit volgt dat de bevoegde nationale autoriteiten moeten onderzoeken of de gezinsbanden die worden aangevoerd door de gezinshereniger of het lid van zijn gezin op wie het verzoek tot gezinshereniging betrekking heeft, werkelijk bestaan.

33 Wanneer het verzoek tot gezinshereniging aldus wordt ingewilligd, staat de betrokken lidstaat het gezinslid van de gezinshereniger de toegang tot het grondgebied toe en verstrekt hij hem een eerste verblijfstitel overeenkomstig artikel 13, lid 2, van richtlijn 2003/86.

34 Uit deze overwegingen volgt dat de bevoegde nationale autoriteiten, alvorens gezinshereniging krachtens richtlijn 2003/86 toe te staan, moeten vaststellen of er relevante gezinsbanden bestaan tussen de gezinshereniger en de onderdaan van een derde land ten gunste van wie het verzoek tot gezinshereniging wordt ingediend.

35 In die omstandigheden mogen die autoriteiten dus geen verblijfstitel afgeven op grond van richtlijn 2003/86 aan een onderdaan van een derde land die niet voldoet aan de voorwaarden die de richtlijn voor die afgifte stelt (zie naar analogie arrest van 27 juni 2018, Diallo, C-246/17, EU:C:2018:499, punt 50).

36 In casu blijkt echter uit de punten 17 en 25 van het onderhavige arrest dat de bevoegde nationale autoriteiten krachtens de in het hoofdgeding aan de orde zijnde nationale regeling personen die om gezinshereniging verzoeken zonder uitzondering een op richtlijn 2003/86 gebaseerde verblijfstitel moeten afgeven bij het verstrijken van een termijn van zes maanden na de indiening van hun verzoek, ook al is niet eerst vastgesteld dat zij daadwerkelijk voldoen aan de in richtlijn 2003/86 gestelde voorwaarden voor het recht op gezinshereniging.

37 Omdat een dergelijke regeling toestaat dat een op richtlijn 2003/86 gebaseerde verblijfstitel wordt afgegeven aan een persoon die niet voldoet aan de voorwaarden om deze te verkrijgen, ondermijnt zij de doeltreffendheid van deze richtlijn en is zij in strijd met de doelstellingen ervan.

38 Gelet op een en ander moet op de gestelde vraag worden geantwoord dat richtlijn 2003/86 aldus moet worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling op grond waarvan de bevoegde nationale autoriteiten, wanneer binnen een termijn van zes maanden vanaf de datum van indiening van het verzoek tot gezinshereniging geen beslissing is genomen, ambtshalve een verblijfstitel moeten afgeven aan de indiener van het verzoek, zonder dat zij noodzakelijkerwijs eerst moeten vaststellen dat deze daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in de lidstaat te verblijven.” (eigen onderlijning).

Gelet op deze vaststelling dient de Raad de desbetreffende nationale regeling, in casu artikel 12bis, §2 van de vreemdelingenwet, buiten beschouwing te laten in zoverre het de verplichting inhoudt over te gaan tot de afgifte van een toelating tot verblijf omdat de beslissingstermijn niet geëerbiedigd werd ondanks het feit dat de derdelander niet voldoet aan de gestelde voorwaarden voor het recht op gezinshereniging, en dient geoordeeld te worden in lijn met het gestelde in het voornoemde arrest van het Europees Hof van Justitie. Zoals hierna zal blijken voldoet verzoekende partij niet aan de gestelde voorwaarden inzake gezinshereniging.

3.4. Het eerste middel is ongegrond.

3.5. In een tweede middel herneemt de verzoekende partij het tweede middel uit het verzoekschrift en vult zij dit aan met een antwoord op de nota met opmerkingen. Zij betoogt als volgt:

II.2. Tweede middel

Schending artikel 12bis, §§5 en 6 Vreemdelingenwet

Schending artikel 8 EVRM

Schending van de materiële motiveringsverplichting

II.2.1. In casu staat het niet ter discussie dat er van een gelegaliseerd document in de zin van artikel 30 WIPR geen sprake is en heeft de verwerende partij aldus terecht toepassing gemaakt van artikel 12bis, §§5 en 6 VW.

Dat er van dit artikel toepassing diende te worden gemaakt, staat in casu dus evenmin ter discussie. Verzoekende partij kon immers geen huwelijksdocument voorleggen, gezien het feit dat de Somalische overheid niet automatisch huwelijksaktes opmaakt en deze bovendien toch niet gelegaliseerd worden door de Belgische ambassades.

Cf. art. 30WIPR:

Art. 30. § 1. Een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd. De legalisatie bevestigt slechts de echtheid van de handtekening, de hoedanigheid waarin de ondertekenaar van het stuk heeft gehandeld en, in voorkomend geval, de identiteit van het zegel of de stempel op het stuk.

§ 2. De legalisatie wordt gedaan

1° door een Belgische diplomatieke of consulaire ambtenaar die geaccrediteerd is in de Staat waar de beslissing is gewezen of de akte is opgesteld;

2° bij gebreke hiervan, door een diplomatieke of consulaire ambtenaar van de buitenlandse Staat die de belangen van België in die Staat behartigt;

3° bij gebreke hiervan, door de Minister van Buitenlandse Zaken. § 3. De Koning bepaalt de nadere regels van de legalisatie.

Aldus valt niet in te zien hoe de burgerlijke rechter een niet-gelegaliseerde huwelijksakte conform art. 27 WIPR zou kunnen erkennen.

Zulks werd reeds erkend door de Raad (RvV nr. 220 288 dd. 25 april 2019):

(...)

In haar nota met opmerkingen meent de verwerende partij dat de kritiek van de verzoekende partij erop gericht is de Raad ertoe te bewegen het huwelijk te erkennen en aldus onontvankelijk is omdat de Raad geen rechtsmacht heeft op dit punt.

Dat klopt en de verzoekende partij heeft dan ook nadrukkelijk gekaderd in haar verzoekschrift dat de burgerlijke rechter geen enkele rechtsmacht heeft om dit huwelijk te erkennen aangezien er geen gelegaliseerde huwelijksakte voorligt (en kan worden voorgelegd). Hier gaat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen niet op in.

Aldus moet de Raad wel degelijk de mogelijkheid hebben (zonder dit huwelijk te erkennen) om de visumbeslissing te toetsen aan de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Zulks werd ook bevestigd door de Raad in het hierboven geciteerde arrest (RvV nr. 220 288 dd. 25 april 2019).

II.2.2. De verwerende partij is bovendien uiterst onzorgvuldig en onredelijk tewerk gegaan bij de analyse van het bijkomend onderhoud dat plaatsvond.

Sterker zelfs, het advies van de procureur waarop de verwerende partij baseert is eigenlijk allesbehalve ernstig:

(...)

De Raad is uiteraard niet bevoegd om de huwelijksband te onderzoeken.

Wel kan zij nagaan of de motivering van de verwerende partij, in het kader van haar onderzoek cf. artikel 12bis, §§5 en 6 VW, wel afdoende is en van zorgvuldigheid getuigt.

De motivering in casu is bijzonder pover.

In casu had de verzoekende partij in eerste instantie geen huwelijksdocument. Zij heeft dit via een schrijven van haar raadsman ook laten weten aan de ambassade. De verzoekende partij en haar echtgenote huwden te Beledweyne via volmacht Het zijn hun respectievelijke vaders die hun vertegenwoordigd hebben. De verwerende partij vindt het ongeloofwaardig dat zij via volmacht zouden gehuwd zijn, doch heeft zelf geen enkele opzoeking hieromtrent gedaan. Dat zou men toch kunnen verwachten van de verwerende partij alvorens zij kritiek levert?

Zo stelt "Report Somalia: Marriage and Divorce" Landeninfo 2018 op p. 16 (stuk 3):

5.7 PROXY MARRIAGES

If one or both spouses are prevented from being present at the nikaah, sharia allows Muslims to get married by proxy. In Somalia, it is also common for the woman not to be present at the nikaah, even when she is in the same country/town/house. For example, she may be in the room next door and still be represented by her representative or guardian. Even a man may have a representative or guardian, although this may be less common.

Aldus wordt hiermee wel degelijk aangetoond dat in Somalië een huwelijk via volmacht mogelijk is - de verwerende partij had een beetje moeite kunnen doen alvorens in het wilde weg te poneren dat dit niet mogelijk zou zijn.

Opvallend is dat de beslissing genomen werd zonder dat de echtgenote van de verzoekende partij gecontacteerd werd (normaliter door het parket van Antwerpen). Hoe kan men zich dan een mening omtrent het huwelijk vormen? Dit is de verzoekende partij een raadsel!

Het klopt dat de verzoekende partij een Somalisch paspoort voorlegde. Dit heeft ze gedaan omdat een Zuid-Afrikaans reisdocument zeer moeilijk te bekomen is, terwijl een Somalisch paspoort via de Somalische ambassade makkelijker te bekomen valt. Of dit al dan niet in strijd is met haar vluchtelingenstatuut in Zuid-Afrika is een zaak voor de Zuid-Afrikaanse autoriteiten die dan zullen moeten uitmaken of een contact met de Somalische ambassade in strijd is met het vluchtelingenstatuut van de verzoekende partij (dit hangt immers af van de aard van de problemen op grand waarvan het vluchtelingenstatuut aldaar werd toegekend.

Sowieso heeft dit geen uitstaans met de procédure gezinshereniging.

De verwerende partij blijft ook in haar nota met opmerkingen dit argument naar voren schuiven, doch repliceert niet op het feit dat dit in se niets met de huwelijksband te maken heeft (terwijl zij dan wel weer meent geen rekening te moeten houden met de verklaringen in het asielrelaas van de echtgenote omdat deze volgens haar geen uitstaans zouden hebben met de huwelijksband).

Omtrent de talenkennis van verzoekende partij is een grote misvatting ontstaan, die de verwerende partij zich klakkeloos eigen gemaakt heeft.

In mei 2018 ging de verzoekende partij een eerste keer naar de ambassade om haar aanvraag gezinshereniging in te dienen. De bediende van de ambassade vroeg "Moet ik de formulieren (o.m. papier interview) invullen of doe jij het?". Omdat de verzoekende partij wel enige assistentie op prijs kon stellen, heeft zij gezegd dat de dame in kwestie dat mocht doen in haar plaats. Dit betekent echter geenszins dat zij geen Engels spreekt!

Bovendien kan van de ambassade verwacht worden dat zij de identiteit van de persoon in kwestie telkens verifieert. Of gaat men daar op een dergelijke amateuristische wijze te werk? De uitlating dat men zich vragen stelt of de man bij de tweede ontmoeting wel de verzoekende partij was, is dus compleet uit de lucht gegrepen, eigenlijk zelfs beschamend en veelzeggend over de werking van de ambassade!

Bovendien ging de verzoekende partij samen met haar echtgenote in december 2018 naar de ambassade om te vragen naar de stand van zaken van de lopende visumprocedure.

Er werd hen nooit gevraagd bijkomende bewijzen over te maken. Nadien werd de echtgenote door het parket zelfs nooit gecontacteerd.

Dat men daar nadien dan ook een motief van maakt ("De man levert geen enkel bewijs van de aanwezigheid van de vrouw in Zuid-Afrika") valt op z'n zachtst gezegd dan ook hemeltergend te noemen! Als stuk 4 maakt de echtgenote van de verzoekende partij alvast een aantal stukken over (zoals paspoort, vliegticket, foto's) die zij had kunnen overmaken mocht zij door de verwerende partij gecontacteerd zijn geweest.

II.2.3. Het lijkt er bovendien op alsof de verwerende partij het asielrelaas van de echtgenote van de verzoekende partij helemaal niet bekeken heeft!

Nochtans stelt het UNHCR (The "Essential Right" to Family Unity of Refugees and Other in Need of International Protection in the Context of Family Reunification, januari 2018 - zie <http://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain?docid=5a902a9b4>):

(p. 71) It would therefore seem more appropriate, taking into account the special situation of refugees and their family members seeking to reunite, to expect them to make their identity and/or family relationship probable rather than proven and to allow for the benefit of the doubt. just as has been recognized by the ECtHR to be the case for asylum-seekers. Where country of origin information used

for assessing asylum claims indicates that there are difficulties accessing the authorities or obtaining documentation in the country of origin, this can also be seen as an indication of the likely similar problems in the family reunification context and allowances should accordingly be made.

Verzoekende partij heeft de indruk hier het "nadeel" van de twijfel te krijgen, dit in weerwil tót de UNHCR-aanbevelingen...

De verwerende partij had kunnen het asiëldossier van de echtgenote van de verzoekende partij raadplegen. Deze heeft immers steeds conséquent verklaard dat de verzoekende partij haar echtgenoot is.

Zo volgt uit de rechtspraak van het EHRM de plicht om een zekere geloofwaardigheid toe te dichten aan de verklaringen over de gezinsbanden van het familielid tijdens de asiëprocedure, gelet op het feit dat de lidstaat het familielid een beschermingsstatus heeft toegekend. In casu meent de verwerende partij in haar nota met opmerkingen echter helemaal geen rekening te moeten houden met dit relaas gezien louter de asiëaanvraag zou zijn onderzocht door het CGVS. Nochtans geeft het UNHCR duidelijk aan dat ook gezinsherenigers van vluchtelingen over het voordeel van de twijfel moeten beschikken bij een aanvraag gezinshereniging.

Zo moest er volgens het Hof in twee zaken inzake een gezinshereniging met een vluchteling in Frankrijk rekening worden gehouden met andere bewijselementen die overeenkomen met de coherente verklaringen over de familiebanden sedert de asiëaanvraag bij de asiëinstanties. "De aanvrager kon redelijkerwijze verwachten dat deze zou getuigen van zijn vroegere gezinsleven en dat de nationale autoriteiten er voldoende aandacht aan zouden besteden" (EHRM, Tanda-Muzinga t. Frankrijk, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §79, Mugenzi t. Frankrijk, 2014, 10 juli 2014, 52701/09, §59)

Het EHRM verwijst in deze rechtspraak tevens naar het voordeel van de twijfel dat wordt toegepast op asiëzoekers: "(...) gezien de bijzondere situatie waarin zij zich bevinden, moeten zij in veel gevallen het voordeel van de twijfel krijgen wanneer men de geloofwaardigheid van hun verklaringen en de documenten die ter ondersteuning daarvan worden ingediend, beoordeelt" (EHRM, F.N. en anderen t. Zweden, 18 december 2012, nr. 28774/09, §67 en EHRM, Mo.P.t. Frankrijk, 30 april 2013, nr. 55787/09 in EHRM, Tanda-Muzinga t. Frankrijk, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §69 en EHRM, Mugenzi t. Frankrijk, 2014, 10 juli 2014, 52701/09, §47).

Het Hof van Justitie verduidelijkte recentelijk nog (van het Hof van Justitie van 13 maart 2019 (nr. C-635/17)):

Wat het onderzoek betreft dat de bevoegde nationale autoriteiten instellen naar de bewijskracht of de plausibiliteit van de bewijselementen en de verklaringen of uitleg die de gezinshereniger of het bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid heeft verstrekt, verlangt de vereiste individuele beoordeling dat die autoriteiten rekening houden met alle relevante elementen, daaronder begrepen de leeftijd, het geslacht, de opleiding, de herkomst en de sociale positie van de gezinshereniger of van het betrokken gezinslid alsmede met de specifieke culturele aspecten, zoals eveneens gepreciseerd in punt 6.1.2. van de richtsnoeren.

64 Zoals de advocaat-generaal in de punten 65, 66, 77, 79 en 81 van zijn conclusie heeft opgemerkt, volgt hieruit dat deze elementen, verklaringen en uitleg ten eerste objectief moeten worden beoordeeld aan de hand van zowel algemene als specifieke relevante, objectieve, betrouwbare, precieze en bijgewerkte informatie over de situatie in het land van herkomst, daaronder begrepen met name de wettelijke bepalingen en de wijze waarop deze worden toegepast, het functioneren van de administratieve diensten en eventueel het bestaan van tekortkomingen in bepaalde plaatsen of voor bepaalde groepen personen.

65 Ten tweede moeten de nationale autoriteiten ook rekening houden met de persoon van de gezinshereniger of van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid, met de concrete situatie waarin zij zich bevinden en de bijzondere problemen waarmee zij worden geconfronteerd, zodat de eisen die kunnen worden gesteld aan de bewijskracht of de plausibiliteit van de elementen die de gezinshereniger of het gezinslid verstrekt, met name om aan te tonen dat het niet mogelijk is om officiële bewijsstukken van de gezinsband over te leggen, evenredig moeten zijn en moeten afhangen van de aard en het niveau van de problemen waaraan zij blootstaan.

66 Volgens overweging 8 van richtlijn 2003/86 vraagt de situatie van vluchtelingen en personen die een subsidiaire bescherming genieten, immers bijzondere aandacht wegens de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hun beletten aldaar een normaal gezinsleven te leiden. Zo wordt in punt 6.1.2 van de richtsnoeren eveneens gepreciseerd dat de bijzondere situatie van vluchtelingen betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst.

67 Bovendien volgt uit de voorgaande overwegingen dat die nationale autoriteiten, indien de gezinshereniger de op hem rustende samenwerkingsplicht overduidelijk niet nakomt of indien op basis van objectieve elementen waarover de bevoegde nationale autoriteiten beschikken, duidelijk blijkt dat het om een frauduleus verzoek om gezinshereniging gaat, zijn verzoek mogen afwijzen.

68 Is echter geen sprake van dergelijke omstandigheden, dan moet het ontbreken van officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt en het eventuele gebrek aan plausibiliteit van de daarover gegeven uitleg, eenvoudigweg worden aangemerkt als elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval en zijn de bevoegde nationale autoriteiten niet vrijgesteld van de in artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 opgenomen verplichting om rekening te houden met andere bewijzen.

In casu werden de verklaringen geenszins op onbevengene wijze geanalyseerd. Sterker, er worden verzoekende partij en haar echtgenote geen vragen gesteld over wanneer ze terug contact hadden met elkaar en hoe dat precies komt. Het is dan ook bijzonder vreemd dat men niet de moeite neemt om verzoekende partij of haar echtgenote hier meer uitleg over te vragen, a fortiori wanneer dit motief de thans bestreden beslissing dient te schragen. Nochtans is dit toch essentieel als men de huwelijksband wenst te onderzoeken?

De deugdelijkheid van de feitelijk en juridische motieven van de beslissing kunnen in dit geval wel degelijk worden onderzocht, zo stelde de Raad reeds (RvV nr. 220 288 dd. 25 april 2019):

(...)

Aldus dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet steunt op deugdelijke motieven en de materiële motiveringsverplichting (in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht) en artikel 12bis, §§5 en 6 VW manifest werden geschonden!

II.2.4. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij tevens dat eht onduidelijk zou zijn wanneer de verzoekende partij en haar echtgenote hebben kennisgemaakt en dat zij nooit hebben samengewoond, doch deze motieven vallen niet te lezen in de bestreden beslissing.

Het is de verwerende partij bovendien niet toegelaten om aan substitutie van motieven te doen.

Op de uitleg van de verzoekende partij (die de verwerende partij ook zelf had gehad, mocht zij op zorgvuldige wijze een onderzoek hebben willen voeren) volgt echter niet de minste repliek. Dit is niet ernstig!

II.2.5. Zelfs als men niet uitgaat van een "huwelijksband", dan nog verplicht artikel 8 EVRM rekening te houden met het familieven van de subsidiair beschermde in kwestie:

"Artikel 8 - Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

II.2.6. Verwerende partij heeft in casu een positieve verplichting om verzoekende partij en haar echtgenoot, dan wel partner, een gezins- en familieleven te laten onderhouden en uitbouwen. Dit gebeurt door een afweging van de verschillende belangen in kwestie.

In casu werd het bestaan van dit familieleven geenszins op ernstige wijze onderzocht.

Het is immers niet omdat er in het dossier geen gelegaliseerde documenten konden worden voorgelegd dat er in casu geen sprake van een beschermenswaardige familieband zou zijn die door de verwerende partij kan worden geverifieerd.

Aldus blijkt er evenmin nergens uit het dossier blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid die verzoekende partij en haar echtgenote/partner redelijkerwijze hebben om elders een familieleven voort te zetten (ze trekt immers de huwelijksband zelf in twijfel en stopt daar met elke verdere analyse).

Integendeel, de verwerende partij lijkt zich louter verdiept te hebben in het zoeken naar bijkomende tekortkomingen - op basis van irrelevante futiliteiten wordt de huwelijksband hier in twijfel getrokken.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij nu plots dat de verzoekende partij zou moeten aantonen dat haar echtgenote niet in Zuid-Afrika kan wonen. Dat is niet redelijk - het leven van vluchtelingen, laat staan hun vrouwelijke echtgenotes is immers zeer moeilijk in Zuid-Afrika,

cf. <https://www.dw.com/en/refugees-from-the-horn-of-africa-struggle-insouth-africa/a-19343830> :

Refugees from the Horn of Africa struggle in South Africa

Fleeing war, drought and poverty, an increasing number of people from the Horn of Africa are heading south en route to South Africa. After arrival, many face xenophobia, arrest and deportation.

Attempting to escape a dictatorial regime, many Ethiopians are fleeing the country in search of a better life. The country is suffering from severe drought and famine and has a border conflict with Eritrea. Eritreans are also seeking refuge away from a country that many experts rank as the least democratic in the world. Many head north toward Europe while others travel the southern route towards South Africa. Somalian refugees are also joining the trek south, fleeing atrocities and violence at the hands of al-Shabab militants in their country.

For most, the goal is South Africa, the only country in the region where refugees and asylum seekers enjoy freedom of movement and the right to work rather than being confined to camps. But as the number of migrants from the Horn of Africa seeking asylum in South Africa reached unprecedented levels, authorities began debating a shift away from the 1951 Refugee Convention that defined the term "refugee," outlined the rights of the displaced and set the legal obligations of states to protect them. "South Africa for many years has had a very progressive law regarding migrants, particularly among refugees, and the country was in fact the number one recipient for asylum seekers in the world," said Loren Landau, a senior researcher at the African Center for Migration and Society at the University of the Witwatersrand in Johannesburg.

According to Landau, many refugees are not able to exercise their rights and increasingly the South African government has hinted that there is a need to control migration.

"They are taking the cue from Australia, Europe and North America, saying that we can't have any more," he said, adding that while they are still formally committed to protecting refugees and migrants, in practice protections are being eroded.

Many migrants, like these in Soweto, turn to informal trading to earn a living. The United Nations Refugee Agency, UNHCR, says South Africa has 120,000 recognized refugees and one million asylum seekers with pending cases.

Tina Ghelli is the UNHCR's regional spokesperson for Southern Africa. "The biggest challenge in South Africa is the implementation of refugee's rights," she told DW. "Sometimes they face discrimination when they access social services and often become targets of xenophobia. Many of them make strong contributions to the community and economy - but that is not recognized."

Although migrants from the crisis areas in eastern Africa are allowed to seek asylum and work, there are currently amendments being discussed by the South African parliament to take away the rights to work for those people.

Also the government is pushing neighboring countries like Zimbabwe, Zambia, Mozambique and Tanzania to keep the migrants so they do not travel further to South Africa. But also more and more people from Burundi, Ethiopia, Rwanda, Congo and Zimbabwe are fleeing their homes and arrive in South Africa, which many regard as an attractive economic giant.

Migration flows, which include refugees, asylum seekers, displaced persons and economic migrants, put a strain on governments in the region as they struggle to cope with the large number of migrants crossing their borders and moving through their countries. Many live as illegal aliens.

There is not just one story, according to Landau. Some only pass through. Others try to earn enough money to escape to Europe or other countries, depending on their experiences. South Africa has not taken a moral leadership role, he claims. Their domestic problems come first and the country does not really want to deal with the crisis, he says.

Xenophobia in South Africa is often directed against migrants and refugees from other African countries. In South Africa, three percent of the population are migrants, says Landau. Due to high unemployment rates and poor economic growth, South Africans are frustrated and anti-foreigner sentiments are expressed more often and, as in Europe, have become more mainstream.

Human trafficking

The men, women and children making up these migrant flows towards southern Africa frequently resort to unsafe modes of transportation and smuggling networks. They expose themselves to injury, violence, detention, exploitation and abuse. Human trafficking has become a huge problem in the southern region. Desperate people are being trafficked from the Great Lakes region through many countries to South Africa.

Recently, in Zambia police discovered a truck carrying more than 100 Ethiopians. 19 were dead. They were most likely victims of human trafficking. Zambia has announced its intention to fight such organized groups although a quick solution is not possible as UNHCR spokesperson Ghelli told DW: "Countries are cooperating. But if you stop refugees at the border, they use other, more dangerous routes."

Regional approach

South Africa is not effectively controlling its borders, says Landau. "They have put the military there, but the border with thousands of kilometres is extremely long and South Africa does not have the resources to increase border management."

Is there a regional approach to deal with the crisis? "There is the Migration Dialogue for Southern Africa, where countries share best practices and policies", says Ghelli. "That is very challenging especially with those vast and open borders but definitely governments have made an effort. There is no easy fix."

De verwerende partij werpt thans a posteriori alternatieven op, die zij in haar belangenafweging zelfs niet onderzocht heeft. Uit bovenstaande blijkt nochtans dat het leven van vluchtelingen in Zuid-Afrika allesbehalve evident is.

II.2.7. De Raad heeft nochtans in het verleden reeds herhaaldelijk gehamerd op de waarde van artikel 8 EVRM; een bepaling van internationaal recht die zich niet laat kortwieken door pietluttigheden - zelfs niet in het geval de verwerende partij weigert de huwelijksband te aanvaarden.

-cf. RvV 207 240 dd. 26 juli 2018 :

(...)

De feitelijke situatie is uiteraard verschillend met onderhavig geval. Het gelijkaardige zet in het feit dat ook daar het huwelijk niet werd erkend door de verwerende partij en dat de Raad meende dat dit de toepassing van artikel 8 EVRM niet in de weg stond.

De bestreden beslissing is aldus tevens manifest in strijd met artikel 8 EVRM en met de materiële motiveringsplicht.”

3.6. De Raad wijst erop dat artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de vreemdelingenwet de situatie regelt waarin geen officieel document wordt overgelegd dat de ingeroepen aanverwantschapsband aantoont:

“§ 5 Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6 Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

Hieruit blijkt dat bij ontstentenis van een officieel document rekening wordt gehouden met andere geldige bewijzen en dat bij gebrek hieraan een onderhoud met de vreemdelingen kan worden gedaan of elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht. In casu blijkt dat de verwerende partij dit gedaan heeft: de verwerende partij stelde vast dat ter staving van de huwelijksband geen enkel document werd voorgelegd en zij aldus een eigen onderzoek heeft gedaan van de verklaringen van verzoekende partij en de referentiepersoon waarna zij ook het advies van het parket heeft ingewonnen.

3.7. Verzoekende partij is het in essentie oneens met de beoordeling van de verwerende partij. Zij betoogt dat zij heeft laten weten dat zij geen huwelijksdocument heeft nu zij huwden via volmacht waarbij zij vertegenwoordigd werden door hun respectievelijke vaders. De verwerende partij vindt het ongeloofwaardig dat zij via volmacht zouden gehuwd zijn doch zij heeft hieromtrent geen enkele opzoeking gedaan. De verzoekende partij wijst op het *“Report Somalia: Marriage and Divorce”* landeninfo 2018, meer bepaald p. 16 dat zij citeert en waaruit blijkt dat een huwelijk via volmacht mogelijk is in Somalië. Verder meent verzoekende partij dat er geen oordeel kan geveld worden over haar huwelijk zonder dat haar echtgenote gecontacteerd werd (normaliter door het parket). Zij betoogt verder dat zij inderdaad een Somalisch paspoort heeft voorgelegd omdat een Zuid-Afrikaans reisdocument moeilijk te bekomen is en of dit al dan niet in strijd is met de vluchtelingenstatus in Zuid-Afrika is een zaak van de Zuid-Afrikaanse autoriteiten maar dit heeft geen uitstaans met de gezinsherenigingsprocedure en zegt niets over de huwelijksband. Verder betoogt verzoekende partij dat omtrent haar talenkennis een grote misvatting is ontstaan. De eerste keer in mei 2018 heeft ze enkel gesteld dat de dame in kwestie van de ambassade haar formulieren mocht invullen maar dit betekent niet dat zij geen Engels spreekt. Bovendien kan verwacht worden dat de ambassade de identiteit checkt. De uitlating dat men zich vragen stelt of de man bij de tweede ontmoeting wel verzoekende partij was is dus uit de lucht gegrepen. Bovendien ging verzoekende partij in december 2018 samen met haar echtgenote naar de ambassade om de stand van zaken te vragen. Er werden nooit bijkomende bewijzen gevraagd zoals bewijs van aanwezigheid van haar echtgenote, anders had zij dit wel overgemaakt (stuk 4). Verzoekende partij meent dat de verwerende partij het asielrelaas van haar echtgenote niet bekeken heeft. Deze heeft altijd consequent verklaard dat verzoekende partij haar echtgenoot is.

3.8. De Raad stelt vast dat de verwerende partij oordeelt dat de verzoekende partij zich niet kan beroepen op artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet nu het volgende blijkt:

-ter staving van de huwelijksband werd geen enkel document voorgelegd

-de referentiepersoon stelde in haar asielaanvraag gehuwd te zijn met M.A.A. geboren op 13 maart 1985 en wonende te Kaapstad

-uit het kort interview met de verzoekende partij in mei 2018 blijkt dat zij sinds 2007 in Zuid-Afrika woont en sinds november 2018 de vluchtelingenstatus heeft. De ambassade stelt echter vast dat verzoekende partij een Somalisch paspoort heeft afgeleverd op 9 oktober 2017 wat bizar is gelet op haar vluchtelingenstatus. Bovendien stelt de ambassade vast dat de persoon die zich heeft aangeboden geen Engels spreekt, ook al woont hij al tien jaar in Zuid-Afrika. Op 15 februari 2019 meldt de man zich opnieuw waarbij hij plots wel vloeiend Engels spreekt zodat de vraag gesteld wordt of de juiste man zich wel heeft aangeboden op de ambassade. Over het huwelijk verklaart de man dat ze werden uitgehuwelijkt en ze geen van beiden aanwezig waren op het huwelijk, er is geen huwelijksakte. Op de vraag waarom op zijn vluchtelingenattest staat dat hij "never married" (nooit getrouwd) is zegt hij dat dit bij zijn eerste aanvraag in 2007 zo genoteerd werd en ze dit niet kunnen aanpassen in hun systeem. Verder levert de man geen enkel bewijs dat de referentiepersoon hem in december 2018 in Zuid-Afrika is komen bezoeken.

-uit het advies van het parket blijkt dat de betrokkenen geen enkel stuk hebben bijgebracht waaruit blijkt dat een religieus huwelijk in afwezigheid desgevallend bij volmacht mogelijk is. Er is ook geen enkele indicatie dat het huwelijk effectief heeft plaatsgevonden. Verder blijkt dat de man sinds 2008 erkend vluchteling is in Zuid-Afrika en dat de referentiepersoon geboren en getogen is in Somalië en in 2016 naar België vluchtte. Volgens de man kwam de referentiepersoon in december 2018 naar Somalië zodat de bedenking zich opdringt of dit dan hun eerste ontmoeting was 4,5 jaar na hun huwelijk. Verder komen een aantal ongerijmdheden naar voren; de man zou al tien jaar in Zuid-Afrika wonen maar bij een eerste ontmoeting geen woord Engels spreken. Hij heeft vreemd genoeg wel een Somalisch paspoort afgeleverd in 2017 hoewel hij erkend vluchteling is. Bij de tweede ontmoeting spreekt de man wel plots vlot Engels zodat zich de vraag stelt of dit wel dezelfde persoon is. Er bestaat geen zekerheid dat degene die het visum aanvraagt ook de partner is met wie de referentiepersoon gehuwd zou zijn. De relatie tussen betrokkenen wordt niet erkend door het parket.

3.9. Nazicht van het administratief dossier leert dat de referentiepersoon op 8 mei 2016 België is binnen gekomen en op 10 mei 2016 asiel heeft aangevraagd. Zij stelde religieus gehuwd te zijn met M.A.A. geboren op 13 maart 1985 en verblijvende te Kaapstad, Zuid-Afrika. Het huwelijk zou op 30 mei 2014 plaatsgevonden hebben in Baladwayne, Somalië. Zij stelde geen documenten te hebben van het huwelijk.

Op 18 mei 2018 dient de verzoekende partij de visumaanvraag gezinshereniging in en legt daarbij een Somalisch paspoort voor afgeleverd op 9 oktober 2017 alsook een Zuid-Afrikaanse vluchtelingenkaart. De ambassade stelt vast dat de familiale band niet wordt aangetoond met de referentiepersoon, er wordt geen huwelijksattest voorgelegd. Verder wijst de ambassade erop dat op het vluchtelingenattest, met inbegrip van de laatste versie afgegeven op 9 november 2017, aangeduid staat dat verzoekende partij nooit gehuwd is. Verder wijst de ambassade op het Somalisch paspoort en het feit dat de aanvrager bijna geen Engels "*spreekt*" (eigen markering), ook niet na tien jaar in Zuid-Afrika te wonen.

Op 15 februari 2019 blijkt dat de aanvrager zich opnieuw gemeld heeft voor opvolging van het dossier en deze keer wel vlot Engels "*spreekt*" (eigen markering) en geen uitleg kon geven over zijn vorig interview waar hij "*geen woord Engels sprak*" (eigen markering). Bij navraag over zijn huwelijk zei hij dat hun vaders hen aan elkaar hadden uitgehuwelijkt zonder hun aanwezigheid, daarom is er geen huwelijksakte. Hij beweerde dat zijn echtgenote hem is komen bezoeken voor een maand in december. In deze periode zou zijn echtgenote zwanger geworden zijn, en zou zij ondertussen ook diabetes geworden zijn. Bij navraag waarom ze niet bij hem in Zuid-Afrika is gebleven stelde hij dat hij het in Zuid-Afrika moeilijk heeft als Uber-taxi chauffeur en zij in België financieel beter beschermd is. Bij navraag waarom zijn Zuid-Afrikaans vluchtelingenattest "never married" vermeldt antwoordde verzoekende partij dat hij in 2007 naar Zuid-Afrika kwam en ze deze status in hun systeem niet kunnen aanpassen. Bij navraag hoe hij een paspoort kon aanvragen in Zuid-Afrika antwoordde verzoeker dat het "beter is om een visum aan te vragen en te kunnen reizen met een echt paspoort". Paspoort is geldig van 9/10/2017 tot 8/10/2022.

Gelet op voorgaande vaststellingen wordt bijkomend advies gevraagd aan het parket dat op 29 april 2019 volgend advies verleent:

“BETREFT: Buitenlands huwelijk Inzake:

A. M. A. D. H. A. (...), geboren op 13 mei 1985 O. O. S. (...), geboren op 1990

Geachte,

Mijn ambt is van oordeel dat er in casu sprake is van een schijnhuwelijk en verleent dan ook een negatief advies.

Uit het geheel van omstandigheden blijkt immers dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk (en ook financieel) voordeel dat verbonden is aan de staat van de gehuwde.

Dit advies is onder meer gebaseerd op volgende elementen:

- *Geen huwelijksakte: er wordt geen enkel document bijgebracht om aan te tonen dat er een huwelijk heeft plaatsgevonden. Meestal wordt een document bijgebracht van een rechtbank die het religieus huwelijk "bevestigt" of "homologeert". Deze huwelijksattesten zijn niet gelegaliseerd en mijn ambt heeft ook zware twijfels inzake de betrouwbaarheid van deze stukken omdat deze vaak pas opgemaakt worden vlak voor de aanvraag gezinshereniging en jaren na het huwelijk dat zou hebben plaatsgevonden. In casu wordt geen enkel stuk voorgelegd.*

- ♦ *Geen huwelijk?: volgens meneer werd het huwelijk geregeld door de vaders en was geen van beiden aanwezig bij het huwelijk. Mevrouw verklaarde bij haar asielaanvraag dat het om een religieus huwelijk ging waarvan geen document werd afgeleverd. Er werd geen enkel stuk bijgebracht om aan te tonen dat overeenkomstig de Somalische regelgeving een religieus huwelijk in afwezigheid van de betrokkenen, desgevallend bij volmacht, mogelijk is. De aanwezigheid van de partners bij een religieus huwelijk lijkt door de aard ervan ook onontbeerlijk. De vraag is dan ook of er wel een geldig (religieus) huwelijk heeft plaatsgevonden.*

. Wanneer kennismaking?, geen samenwonen: uit de beperkte informatie van meneer blijkt dat hij sinds 2008 erkend vluchteling is in Zuid-Afrika. Mevrouw is geboren en getogen in Somalië en vluchtte in 2016 naar België. Volgens meneer is mevrouw in december 2018 in Zuid-Afrika geweest. Was dit hun eerste persoonlijke kennismaking, meer dan 4,5 jaar na hun "huwelijk"? Waarom is mevrouw na het "huwelijk" niet bij meneer in Zuid-Afrika gaan wonen?

- *Ongerijmdheden meneer: meneer zou al meer dan 10 jaar erkend vluchteling zijn in Zuid-Afrika maar bij het eerste contact met de ambassade blijkt dat hij amper Engels spreekt. Hij heeft vreemd genoeg wel een Somalisch paspoort afgeleverd in 2017, hoewel hij erkend vluchteling is.*

Bij een tweede aanbieding spreekt de aanvrager plots wel vloeiend Engels. Heeft zich 2 keer een andere man aangeboden en wie wil naar België komen op basis van gezinshereniging?

- *Er bestaat geen zekerheid dat diegene die het visum vraagt ook de partner is met wie betrokkene gehuwd is. In een ander dossier van gezinshereniging op basis van een Somalisch huwelijk bleken betrokkenen broer en zus te zijn. Mogelijk wil iemand anders onder het statuut van "echtgenoot" naar Europa komen via gezinshereniging. In dossiers van gezinshereniging door Eritrese vrouwen bleek ook dat deze zich niet bij hun echtgenoot vestigden. Het feit dat vele echtgenoten niet weten hoe hun partner hier leeft en ze geen toekomstplannen kunnen noemen kan er op wijzen dat de Somalische personen die via gezinshereniging naar België willen komen ook enkel een gemakkelijke en veilige tocht naar Europa op het oog hebben.*

Verder onderzoek lijkt in dit dossier overbodig. Diegene die een visum aanvraagt op basis van gezinshereniging dient minstens iets van bewijzen van het bestaan van het huwelijk op basis waarvan de gezinshereniging wordt aangevraagd bij te brengen, wat in casu niet het geval is.”

3.10. De Raad acht het, gelet op de feitelijkheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken, geenszins kennelijk onredelijk noch incorrect om de aanvraag tot afgifte van een visum gezinshereniging te weigeren.

De argumentatie van verzoekende partij kan aan voorgaande vaststelling geen afbreuk doen. Immers, hoewel uit het citaat inzake “Proxy marriages” wel blijkt dat het vrij gewoon is dat de vrouw niet fysiek aanwezig is bij de nikaah en vertegenwoordigd wordt, wordt eveneens in dit citaat opgemerkt dat het minder gebruikelijk is dat de man vertegenwoordigd wordt. Het gegeven dat verzoekende partij en de referentiepersoon geen enkel stavingstuk kunnen voorleggen van het voorgehouden huwelijk, tezamen met de vaststelling dat het wel degelijk ongebruikelijk is dat de man niet aanwezig is op het huwelijk, doet terecht twijfelen aan de oprechtheid van de verklaringen van betrokkenen inzake het huwelijk. De Raad wijst er daarbij op dat de verzoekende partij ook niet ontkent dat zij geen enkel stavingstuk van het voorgehouden huwelijk kan voorleggen. Verzoekende partij wijst er wel op dat zij bij de visumaanvraag gewezen heeft op het feit dat zij geen huwelijkscertificaat kan voorleggen en zelfs als zij dit zou kunnen, dan zou dit niet kunnen gelegaliseerd worden omdat Somalische documenten nooit kunnen worden gelegaliseerd en de authenticiteit nooit kan worden gewaarborgd, maar met dergelijk betoog betwist

verzoekende partij niet dat het voorleggen van een stavingstuk, zijnde een huwelijkscertificaat, wel degelijk mogelijk is.

Verder wijst de Raad erop dat de ongeloofwaardigheid inzake het voorgehouden huwelijk niet alleen blijkt uit de afwezigheid van een stavingstuk en de verklaarde ongebruikelijke voltrekking van het huwelijk maar ook uit de vaststelling dat verzoekende partij bij de indiening van de visumaanvraag nauwelijks Engels spreekt, terwijl zij al tien jaar in Zuid-Afrika woont, maar bij de tweede aanbieding plots wel vlot Engels spreekt zodat terecht vraagtekens rijzen aangaande de persoon die zich op de ambassade aanbiedt. De uitleg van verzoekende partij dat zij de eerste keer gewoon de hulp van het ambassadepersoneel had gevraagd bij het invullen van de formulieren maar dit niet betekent dat zij geen Engels spreekt, overtuigt hoegenaamd niet. Immers blijkt duidelijk op lezing van het administratief dossier dat de ambassade meedeelt dat de persoon die zich de eerste keer aanbiedt bijna geen Engels spreekt. De ambassade zou dit geenszins stellen wanneer de verzoekende partij op vlotte wijze in het Engels vraagt haar bij te staan bij het invullen van de formulieren. Dit temeer nu de persoon die zich een tweede keer aanbiedt wel degelijk vlot Engels spreekt en er bijgevolg een duidelijk contrast is met de persoon die zich de eerste keer heeft aangeboden. Het betoog van verzoekende partij dat de ambassade toch de identiteit van de aanbieder controleert, is evenmin dienstig om de vastgestelde onregelmatigheid te onkrachten. Immers kan aangenomen worden dat twee personen die op elkaar gelijken gebruik maken van eenzelfde identiteit en zich dus voor één en dezelfde persoon uitgeven aan de hand van hetzelfde identiteitsdocument.

Verder, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, blijkt geenszins dat zij in december 2018 samen met de referentiepersoon langs gegaan is op de ambassade om te informeren naar de stand van het dossier. Uit het administratief dossier daarentegen blijkt dat de aanvrager op 15 februari 2019 op de ambassade slechts verklaarde dat de referentiepersoon haar is komen bezoeken in december en zwanger is. De ambassade stelt de vraag waarom ze niet is gebleven waarop de aanvrager antwoordde dat hij het moeilijk heeft in Zuid-Afrika en de referentiepersoon in België financieel beter beschermd wordt. Bijgevolg toont verzoekende partij geenszins aan dat zij zich in december 2018 samen met de referentiepersoon aangeboden heeft op de ambassade. In die context is het dan ook geenszins kennelijk onredelijk vast te stellen dat de verklaring van verzoekende partij in februari 2019 niet vergezeld ging van enig concreet stavingstuk. De Raad wijst er daarbij op dat het aan de aanvrager toekomt zijn aanvraag te stofferen met alle dienstige stukken. Thans produceert verzoekende partij wel het bewijs van een vliegticket en paspoort van de referentiepersoon waaruit blijkt dat deze in december 2018 naar Zuid-Afrika is afgereisd alsook enkele foto's (weliswaar ontdaan van enige context of tijdsaanduiding) maar dergelijke stukken die pas na het treffen van de bestreden beslissing werden voorgelegd kunnen in het kader van een annulatieberoep niet dienstig worden aangebracht. Bovendien, en dit ten overvloede, doet het loutere feit dat de referentiepersoon in december 2018 is afgereisd naar Zuid-Afrika en verzoekende partij daar ontmoet zou hebben, geen afbreuk aan de ongeloofwaardigheid inzake de voorgehouden band tussen beiden.

De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij geen enkele overtuigende verklaring biedt voor het feit dat op haar vluchtelingenkaart aangeduid staat dat zij nooit getrouwd is. Het is immers weinig geloofwaardig dat – wanneer de burgerlijke staat van iemand wijzigt – de Zuid-Afrikaanse autoriteiten dit niet zouden kunnen aanpassen in hun systeem.

Ook levert de verzoekende partij niet de minste kritiek op de vaststelling dat zij in 2008 erkend werd als vluchteling in Zuid-Afrika en de referentiepersoon geboren en getogen is in Somalië waarna zij in 2016 naar België is gekomen. Er worden in de bestreden beslissing terecht vraagtekens geplaatst bij deze vaststelling aangezien de vraag kan gesteld worden of de voorgehouden ontmoeting in december 2018 dan de eerste ontmoeting was in 4,5 jaar na het huwelijk. Uit niets blijkt immers dat, in al de jaren dat de verzoekende partij en de referentiepersoon getrouwd zouden zijn geweest, er ook wel degelijk ooit enige persoonlijke ontmoeting was, buiten deze dan van december 2018. Het betoog van verzoekende partij dat in de bestreden beslissing nergens vraagtekens worden geplaatst over de kennismaking en samenwoning is, gelet op voorgaand motief dat wel degelijk terug te vinden is in de bestreden beslissing, niet ernstig.

De beschouwingen van de verzoekende partij omtrent haar Somalisch paspoort ondanks haar Zuid-Afrikaanse vluchtelingenstatus kunnen geen afbreuk doen aan de hoger besproken vaststellingen die voldoende draagkrachtig zijn om de bestreden beslissing te schragen.

Waar verzoekende partij nog stelt dat de referentiepersoon niet werd gecontacteerd door het parket, doet dit geen afbreuk aan het feit dat uit het administratief dossier genoegzaam voldoende elementen blijken die opgenomen werden in de motivering van de bestreden beslissing en deze afdoende onderbouwen. Verzoekende partij toont voorts ook niet aan wat de meerwaarde zou zijn geweest van een bijkomend gehoor van de referentiepersoon. Immers wordt ook niet ontkend dat de referentiepersoon bij de indiening van haar asielaanvraag gewag maakte van verzoekende partij als zijnde haar echtgenoot. In het licht van de diverse vaststellingen volstaat deze loutere verklaring echter niet om aan te nemen dat verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging.

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij niet op grondige wijze, rekening houdende met alle relevante elementen, de plausibiliteit van de verklaringen van de referentiepersoon en verzoekende partij getoetst heeft. De gezinsherenigingsaanvraag is behept met teveel ongerijmdheden waardoor niet kennelijk onredelijk of niet incorrect besloten wordt tot de afwijzing ervan.

3.11. Verzoekende partij meent dat er zich een schending van artikel 8 EVRM voordoet omdat zij wel degelijk een gezinsleven heeft met de referentiepersoon.

3.12. De Raad merkt op dat het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezinsleven, het bestaan veronderstelt van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' niet dat een autonoom begrip is en dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de voorgehouden aanverwantschapsband (en de voorgehouden relatie) niet aangenomen wordt omdat na onderzoek is vastgesteld dat geen geloof gehecht kan worden aan de oprechtheid van de voorgehouden relatie en de verklaringen omtrent het huwelijk.

Gezien hieruit volgt dat de gemachtigde het bestaan van een huwelijk tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon niet aanneemt en zodoende ook niet erkent dat zij als echtbaar een gezinsleven hebben, kan de verzoekende partij niet voorhouden dat de gemachtigde in deze zin een toetsing aan artikel 8 van het EVRM diende door te voeren. Zodoende wordt een schending van voormeld artikel 8 in deze zin niet aannemelijk gemaakt en moet op het overige betoog van de verzoekende partij in dit verband niet verder worden ingegaan.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.13. Verzoekende partij maakt een schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginsel niet aannemelijk. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER